

Fontos-e számunkra Isten áldása?

Az *Útmutató* című kis könyvecske hasznos segítségünk lehet a Szentírás olvasásában. Minden évnek, hónapnak és hétnak van kijelölt igéje, tájékozódhatunk a vasárnapi istentisztelet igéiről – és így felkészültebben érkezhetünk a templomba –, illetve minden nap két rövid mondat és két hosszabb szakasz alapján kaphatunk lelki útvalót. Az egyik hosszabb ige egy adott bibliai könyv folyamatos olvasását teszi lehetővé, hiszen mindig az előző nap abbahagyott részénél folytatódik a történet.

Aki használja az *Útmutatót*, mostanában Jákób életének fordulatokban gazdag epizódjait olvashatta Mózes első könyvéből. S ebből való június hónap igéje is: „*Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz engem.*” (1Móz 32,27b)

Jákób nem egy szent ember. Sok hibát követ el, és többször szembe kell néznie rossz döntéseinek következményeivel. Átéli a mélységeket emberi kapcsolataiban, s tudja, mit jelent újat kezdeni, kapaszkodókat keresni. Küzd a családjáért, a boldogulásáért, a jövőjéért, s küzdelmes az Istennel való kapcsolata is.

Olyan ez a Jákób, mint amilyenek mi vagyunk: hibázó, válságokat megélő, helyünket kereső emberek. Nem jobb ő nálunk és nem is rosszabb, egy valamiben mégis példa lehet: abban, ahogy ragaszkodik Istenhez. Mindent megtesz azért, hogy övé legyen az apai áldás, mert ez elsősorban az Úr ígéreteinek továbbvitelét jelenti számára. Tusakodik Isten angyalával élete egyik mérföldkövéénél, mert tudja, hogy a testvérével való megromlott viszonyát Isten áldása nélkül nincs esélye helyrehozni. Küzdelmes a hitélete, de egy dologban biztos: az életnek csak Istennel van értelme!

Mostanában a legtöbben már csak a nyári szünetre tudunk gondolni: tervezzük a pihenést és a nyaralást, az itthonléteket és az utazást, a programokat és a semmittevést. Fontosnak tartjuk-e, hogy a szünidőben is velünk legyen az Isten? Érezzük-e, hogy Isten áldása nélkül nem jó útnak indulni, tervezgetni? Gondolunk-e arra, hogy válasszunk a sok lelki töltökeztést kínáló lehetőség közül is, s ne csak a Balaton legyen magától értetődő programja nyarunknak, hanem egy gyülekezeti tábor vagy hitmélyítő csendeshét is?

A nyár lehet, hogy sok ajándékot tartogat, és a legnagyobb gondunk az lesz, hogy hogyan szervezzük meg gyermekeink felügyeletét addig, amíg végre mi is szabadságra mehetünk. Lehet azonban, hogy küzdelmes hetek várnak ránk álmatlan éjszakákkal és megoldandó konfliktusokkal, vagy jön egy új helyzet, ami sok mindent átrendez családunk életében. Akármi is lesz, jó, ha azzal a jákóbi lelkülettel fogadjuk, amely jó és rossz napokban egyaránt erősen kapaszkodik az Istenbe. Ő az egyetlen biztos pont az életben. Szeretete megingathatatlan. Áldása nélkülözhetetlen.

Hulej Enikő

Gyerekszáj

Hittanórán mondja az egyik lány, mikor szóba kerülnek a táboraink.

- Ráparancsoltam a bátyámra, hogy ne hozzon rám szégyent az ifi táborban!

Hittanórán a kis elsősnéknél, miután üdvözlöztük egymást az *Erős vár a mi Istenünk!* köszönetünkkel:

- Köszöntsük az Úr Jézust is!

- Jó napot, Úr Jézus!

Viszontlátásra, Kecskemét!

Végéhez közeledik a Kecskeméten töltött szép időnk, és nagy hálával tekintünk vissza az elmúlt négy évre.

Kezdetől fogva nagyon jól éreztük magunkat itt, és friss tetterővel fogtunk bele minden újba. Emlékszünk, milyen volt, amikor nyáron, esőben vártunk új otthonunk előtt a bútorszállítóra, délben kellett volna megérkeznie. Az eső állítólag szerencsét hoz, és ez az elmúlt négy évben Magyarország és magyarjaink tekintetében végigkísért minket. Amint bekanyarodott az utcánkba a bútorszállító, egy csapásra elűzte az esőt, és a teherautó magyar gépkocsivezetőjével együtt kirakodtuk a holminkat. Vidáman dolgoztunk, kéz-lábbal társalogtunk, és az volt az érzésünk, hogy „itt szívesen látnak bennünket”. Jól sikerült kezdet volt életünk új szakaszához, amit örömmel kezdtünk meg.

Hamar megismertük magyar szomszédjainkat, akikkel minden reggel találkozunk az utcán, és rövid idő múlva meghívtak minket egy kávéra, úszni, kutyát sétáltatni és így tovább. Jó itt, és az emberek, akikkel találkoztunk, mindig nyíltak, szívélyesek és segítőkészek voltak.

Nem sokkal később kapcsolatba léptünk a kecskeméti evangélikus gyülekezettel, és itt is tárt karokkal fogadtak bennünket lelkészeink, *Kis János* és *Hulej Enikő*. Lányaink, *Nora* és *Insa* konfirmáció előtt álltak, és először a konfirmándusok vasárnaponként magyarul tartott oktatásán vettek részt, amit János németre fordított nekik. A gyülekezeti ünnepekre és a Töserdőbe szervezett kirándulásokra minket is meghívtak, részt vettünk a családi istentiszteleteken, és mindig sokan örültek nekünk. Előkotortuk idegennyelv-ismereteinket, és németül, angolul, spanyolul, az újonnan tanult töredék magyar tudásunkkal és kézzel-lábbal tudtunk egymással kedvesen kommunikálni. Megismertük a *Mann* családot, akik mindig mellettünk áll-

tak, de egyébként is éreztük, hogy befogadtak bennünket.

Mindvégig énekeltem a kórusban, amelynek melegszívű közössége befogadott. Biztosan volt kifogásolni való a kiejtésemen kezdetektől fogva, mert főként magyar darabokat énekeltem, de ezt senki nem vette rossz néven tőlem. Annál hálásabb voltam viszont én, amikor kórusvezetőnk, *Lilla* egy-egy német darabot is begyakorolt velünk. És ilyenkor jött el az a pillanat, amikor végre én mondhattam: „Német? ... Nem nehéz!”, miközben az énekes társaim nyelve gabalyodott össze. Sokat neveltünk együtt, és minden nyelvi hibámat megbocsátották nekem. A kórusom engem is elvitt Szegedre és Gödöllőre, ahol a vasárnapi istentiszteleteken énekeltem, és megnéztünk a környéket. A Tiszánál halászlét ettünk, és lecsót főztünk reggelire. Mindannyian egy szobában aludtunk emeletes ágyakban, és mindig sok vidám beszélgetést folytattunk. És mindenki hozott finom saját készítésű süteményt, és amikor én pucolt sárgarépát kínáltam, nagy volt a nevetés. Már most örülök annak, ha a kórus – mint ahogy remélem – eljön Németországba meglátogatni minket. Ez további csúcspont lehetne a jövőben a mi itt, Magyarországon eltöltött időnkkel összefüggésben.

Abban a szerencsében volt részünk, hogy meg tudtunk szervezni havonta egy német istentiszteletet ebben a szép evangélikus templomban budapesti lelkészsünkkel, *Johannes Erlbruch*-hal. János is, Enikő is örültek ennek az ötletnek, és minden hónapban szeretettel fogadtak bennünket. Igaz, hogy a résztvevők száma a nagyon sok és a csak igen kevés között ingadozott, de azért kialakult egy kemény mag, úgyhogy meggyőződésünk, hogy ez a tradíció folytatódni fog. Már nem mi leszünk a német nyelvű gyülekezet kapcsolattartói, hanem *Cornelia Rückriegel* és férje, valamint fiuk, akik rendszeresen

eljönnek istentiszteleteinkre, és néha a magyar istentiszteleteken is részt vesznek.

Nora és Insa konfirmációja itt, Kecskeméten volt, ami ittlétünk különleges csúcspontja volt, és *Lennard* Magyarországon vált fészekhagyóvá. Az utolsó két tanévet Baján töltötte, ahol most érettségizik, és már csak hétvégeken járt haza. Valahogy mindannyian nőttünk ez alatt a csodás magyarországi tartózkodás alatt.

Egyszerűen csak annyit mondunk mindazoknak, akik olyan nyílt szívvel fogadtak ben-

nünket, hogy *köszönöm, köszönjük!* Ezek nélkül a találkozások nélkül nem lett volna lehetséges gondtalan ittlétünk, és ezek nélkül a találkozások nélkül nem lennénk mindannyian így megerősödvé, hogy a jövőben minden feladattal bátran és örömmel szembesülhessünk.

Tehát már csak annyit mondhatunk, hogy „Viszontlátásra, Kecskemét!”. Visszajövünk meglátogatni téged.

Gesa Knop

fordította: Mann Axelné

Negyvenkét hét

Ennyi idő telt el azóta, hogy hatodéves teológushallgatóként ide érkeztem, és már csak két hét van hátra a gyakorlati időből. Elrepült ez az idő, hiszen szinte még csak tegnap zajlottak az első, tapogatózó beszélgetések, vagy a napirend kialakulása.

Amikor jöttem, csak homályos elképzeléseim voltak arról, hogy mit is várjak, annyit tudtam, hogy más lesz, mint amit addig megszoktam. A várossal hamar megismerkedtem – helyekkel, tárgyakkal könnyen megy –, amit maga a város is megkönnyített az óriási fákkal a főtéren, a hangulatos régi épületekkel, a parkokkal, a szabadidőpark tavaival. Az emberekkel több időbe telt, még ha ez nem a közösségen is múltott – nyitásból még van hová fejlődnöm –, és emlékszem az első alkalomra, amikor az egyik testvér rám köszönt az utcán: meglepő és jó érzés volt.

A gyülekezet izgalmasan sokszínű, próbálom összeszedgetni, hogy mi hagyta bennem a legmélyebb nyomot, de nem tudnék választani az egyházmegyei vagy az itteni sportnap, a szórványban tartott istentiszteletek és házi bibliaórák, az ifi alkalmi vagy a különböző bibliaórák, az adventi nyüzsgés, a babamama kör vagy a hittanverseny között. Jó volt megtapasztalni, hogy egy élő közösség milyen sok réteget képes megszólítani, megmozdítani. Ugyancsak örömteli tapasztalat a

felekezetek közötti kiváló együttműködés, és a nagyszámú keresztelői, esküvői és akár temetési alkalmak missziói lehetősége is. A második félévben bekapcsolódva a kórus életébe újabb színnel gazdagodott a paletta, visszahozva a közös éneklés erejét, ahogyan a gitáros liturgia énekei az előző gyülekezetem otthonosságát idézték fel.

A gyakorlati évet azzal a kérdéssel várakozóssal kezdtem, hogy az egyház mindennapi életében kipróbálva magam megtudjam, valóban a lelkeszi pálya felé vezet-e az út. Hiszem, hogy a kecskeméti gyülekezet gazdag, tartalmas élete mindenképp megerősítő azok számára, akiket hivatásuk ebbe az irányba szólít. Számomra ez a gazdagság mutatott rá arra, milyen falakat kell még lebontanom ahhoz, hogy valóban felelősségteljes vezetője lehessen egy közösségnek, gyülekezetnek. Ennek a „válasznak” a fényében még bizonytalan, hogy június végén, a táborok befejeztével merre vezet az út, de Kecskemét, mint az egyetemi évek lezárása, meghatározó mérföldköve az életemnek.

Köszönöm a gyülekezet be- és elfogadó szeretetét, amellyel körülvettem, és kívánom, hogy Isten áldása továbbra is olyan gazdagon mutathozzék meg, ahogyan én is megtapasztalhattam.

Kovács Kata

Krisztus-arcú egyház

Egyházkerületi missziói nap Bonyhádon

Május 16-án rendezték meg Bonyhádon a Déli Evangélikus Egyházkerület missziói napját, melynek témája a Krisztus-arcú egyház volt.

Korán reggel indultunk a templom elől. Bár Kecskemérről csak tizenketten mentünk, de a gyülekezet minden korcsoportja képviseltette magát.

A nap nagyon sok érdekes programot tartogatott. Nagy várakozás volt bennem, annál is inkább, mert még nem vettem részt ilyen jellegű rendezvényen.

A helyi evangélikus gimnázium diákjai érkezéskor mindenkinek egy-egy zsebtükröt ajándékoztak. Kedves gesztusnak gondoltam, hogy kis meglepetéssel köszöntenek, bár nem értettem, miért pont ezt kapjuk. Hamar kiderült aztán, hogy fontos szerepe van a tükörnek, a nap tematikájához kapcsolódóan. A nyitó istentiszteleten azt kérték tőlünk, próbáljunk úgy belenézni a tükörbe, hogy Krisztus arcát lássuk meg benne, a saját arcunkon keresztül. A záró istentiszteleten pedig keresnünk kellett egy közelben ülőt, akinek a tükörképében megpróbáltuk felismerni a Krisztus-arcot.

A hívő ember nem magának kell, hogy éljen, a krisztusi szeretetet kell átadnia közvetlen környezetében, családjában, mindennapjaiban. A Krisztus-arcú egyház belőlünk, emberekből áll össze. Nem kell kétségbeesve keresgélni, hatalmas tetteket véghezvinni, hogy a krisztusi szeretetet tudjuk mi is továbbadni. Elég, ha szeretettel, megértéssel és megbocsátással fordulunk férjünkhöz, feleségünkhöz, gyermekeinkhez, a ránk bízottakhoz, a kiközösítettekhez.

Erről tett tanúbizonyságot *Böjte Csaba* ferenccs szerzetes is, aki nagy szeretettel és sok humorral mesélt az általa alapított árvaházakban élő gyermekekről, munkájáról. Életé-

hez, hivatásához Krisztustól nyer erőt minden nap ő is, ahogy azt a vele készült beszélgetésben megvallotta. Öröm volt hallgatni a tanúságtételét egy olyan embernek, aki Krisztussal jár élete minden napján, és öröm és szeretet árad belőle.

A Krisztus-arc megjelent a teremben más megfogalmazásban is. A színpad mögött egy hatalmas molinó volt kifeszítve, rajta Jézus arca. Ha közelebb mentünk, láthattuk, hogy ez az arc emberek képeiből áll össze. Van, aki magára is ismert, hiszen az elmúlt pár év missziós napjain résztvevők arcai szerepeltek rajta. Ez a kép is azt az üzenetet közvetítette, hogy mi hívők, a közösség, gyülekezet tagjai vagyunk képesek a krisztusi arcot, szeretetet képviselni és közvetíteni, de csak akkor, ha életünk középpontja és forrása Jézus Krisztus.

Útmutatást és tanítást kaptunk a nap során, és talán sokan megpróbálunk elindulni azon az úton, ami a Krisztus-arcú egyház építéséhez hozzájárul.

A nap folyamán több alkalom közül lehetett választani, beszélgetések, elcsendesedés az imasátorban, éneklés, igehallgatás. A gyerekek külön foglalkozáson vettek részt a nap folyamán és a záró istentiszteleten énekekkel szolgáltak. Azt hiszem, mindenki megtalálhatta a programok között, ami neki szóló lehetett, és mindannyian megtapasztalhattuk az isteni közelséget az igéken, imákon, énekeken és beszélgetéseken keresztül.

Tihanyiné Szeverényi Zsuzsanna

**Keresse gyülekezetünket
a facebookon is!**

**Kecskeméti Evangélikus
Egyház**

„Urunk, hála, hogy te táplálsz napról-napra szüntelen!”

Gyülekezetünk kórusával gyakran énekeljük ezt a szép éneket (*Evangélikus énekeskönyv*, 71), s a dallam „izletgetése” közben egyre jobban tapasztaljuk közös munkánk, szolgálatunk vonatkozásában is a szöveg üzenetét: Isten naponkénti „táplálását”, s a naponkénti „új öröm, új kegyelem” ajándékait.

Így történt ez május utolsó hétvégéjén is, amikor a hódmezővásárhelyi evangélikus gyülekezetet látogattuk meg. Picit izgultam, bár (vagy éppen ezért) én ismertem a gyülekezet idősebb tagjait, s tudtam, hogy jó helyre megyünk. Várakozáson felüli szeretettel fogadott bennünket a lelkész házaspár, *Nagy Ervin* és felesége, *Zsuzsa*, továbbá a nem nagy létszámú gyülekezeti mag.

Négy énekfeldolgozást szólaltattunk meg a felnőtt istentiszteleten. Szentháromság ünnepe a hét vezérigéjének – „*Szent, szent, szent a Seregek Ura, dicsősége betölti az egész földet!*” (Ézs 6,3) – *Telemann* 18. századi német zeneszerző erre a szövegre komponált művével meglepetést és örömet okoztunk.

Ezen a vasárnapon családi istentisztelet követte a rendszeres kilenc órai alkalmat. Itt mi lepődünk meg az aranyos gyermeksereg láttán és fegyelmezett viselkedésén. Mivel Hódmezővásárhelyen működik – és ahogyan később megtudtuk, nagyon is szépen – evangélikus óvoda, így az ő évtzáró istentiszteletüket is énekszóval színesíthettük gyermekekhez közel álló dallamokkal („*Zengd lelkem ez új reggelt...*”; „*A legszebb évszak az enyém...*”).

A közvetlen, kötetlen beszélgetést és süteményezést a szép zölddel övezett udvaron énekléssel köszöntük meg. (Kis koncertünk felvételét és a fotókat másnap már megkaptuk *Takácsné Zsuzsától*, aki a vendéglátás fő szervezője volt). Rövid városnézés, közös ebéd koronázta a találkozást.

Énekkari szolgálatunkat most is kirándulással kötöttük össze. Szombaton Ópusztaszer szépségeiben és értékeiben gyönyörködhetünk, majd Szeged belvárosában tettünk kiadós sétát, és egy kiadós szegedi halászlé elfogyasztásával zártuk a napot. Csongrád megyével való ismerkedésünk másnap Szentes és Csongrád városközpontjainak megtekintésével folytatódott.

Válamennyi kórustag nevében köszönöm *Kis János* lelkész úrnak, hogy ismét támogatta a *Glória* énekkar kirándulással egybekötött zenei szolgálatát.

Örömmel várjuk és kérjük a hódmezővásárhelyi testvérek Kecskemétre látogatását, mellyel szeretnénk viszonzni önzetlen szeretetüket.

Egy-egy találkozás is nevelhet minket a 266. ének szellemében „oly egységre, Mint Atyáddal egy te vagy...”, s egymást megismerve könnyebben tudhatunk „egymásért szívesen Minden terhet hordani.”

„Urunk, hála, hogy te táplálsz napról-napra szüntelen! Áldva légy, hogy minden új nap új öröm, új kegyelem!”

Oroszné Tornyai Lilla

Gyülekezeti táboraink

Idén konfirmáltak tábora Töserdön: június 16-19. között (keddtől péntekig)

Ifjúsági tábor Töserdön: június 22-26. között (hétfőtől péntekig)

Napközis tábor 12 év alatti gyerekeknek: július 28-30. között (keddtől csütörtökig)

Leendő konfirmandusok kirándulása: augusztus 28. (péntek)

Jelentkezni a lelkészknél lehet.

Pünkösdváró nap

A pünkösdi gyülekezeti nap családunk számára szóló üzenetét és a közösség élményét szeretném megosztani az olvasókkal.

Egész családunk nyitott szívvel ment a május 23-án tartott alkalomra, melynek lebonyolítását befolyásolta, hogy esős nap volt. De így utólag ezt egyáltalán nem bánjuk. Nagyon családias hangulatban, harminc-harmincöt fő részvételével a templomban került megrendezésre. Az időjáráshoz és a résztvevőkhöz való alkalmazkodás számomra újra lelkészeink, *Enikő* és *János* elkötelezettségét és szeretetét mutatta meg.

A közös éneklést követően, miután ráhangolódtunk az ünnepre, János összefoglalását hallgattuk meg, melyben áttekintést adott pünkösdi ünnepéről – az egyház „születésnapjáról” –, a Szentlélek eljövételéről. Nekünk ez azért volt fontos, mert a karácsonyi időszaktól pünkösdiig helyükre kerültek pontosan az események. Számomra fontos és aktuális gondolat: van lehetőség dolga-

ink rendezésére, és a Szentlélek eljövételével a szívünkben is új időszak kezdődik. Nagyon érdekes volt meghallgatni egy rövid videó üzenetet arról, hogy az ország több területén a lelkészeknek mit jelent pünkösdi ünnepe.

A napot kisebb vegyes csoportokban vetélkedővel folytattuk, amin mindenki csak nyert. Délben egy-egy adag finom virsli után, amire a gyülekezet vendégül látott bennünket, a családok által otthonról hozott süteményeket kínáltuk körbe. Nagyon finom mesterműveket kóstolhattunk meg.

Az egész nap nagyon jó hangulatban telt, nagyon jó élmény volt a gyülekezet tagjaival találkozni és beszélgetni. Ettől az alkalomtól teljesen más szemmel tekintünk erre az ünnepre.

Nagyon szépen köszönjük a meghívást, és hogy részt vehettünk ezen a nagyszerű alkalmon!

Palkovits család

Egyházismereti fejtörő

Mi hiányzik a liturgiai mondatokból?

Az Atya, Fiú, _____ nevében.

Testvéreim! Isten színe előtt gondoljunk _____ és valljuk meg bűneinket!

Az Úr világosítsa meg az ő _____ rajtad, és könyörüljön rajtad!

Boldogok, akik hallgatják és _____ Isten beszédét.

Kegyelem nektek és _____ Isten-től, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Rakjuk sorba az egyházi esztendő ünnepeit. Ha helyes a sorrend, az ünnepek után álló számokból megkapjuk egyházunk telefonszámát.

advent (0) húsvét (4) karácsony (6)
mennybemenetel (3) nagycsütörtök (8)
nagyéntek (2) pünkösdi (3) reformáció (1)
Szentháromság (9) virágvasárnap (0)
vízkereszt (2)

A telefonszám: _ _ - _ _ - _ _ _ - _ _ _ _

Lélek-zet - A Kecskeméti Evangélikus Gyülekezet hírlevele - 2015/2. szám - Tanévtzáró

Szerkesztő: Hulej Enikő. Olvasószerkesztő: Zsolczainé Vítális Judit.

Lelkészi Hivatal címe: 6000 Kecskemét, Arany János u. 1. Telefon: 76/323-506; mobil: 20/824-3391;
e-mail: janos.kis@lutheran.hu; hulejeniko@gmail.com. Honlap: <http://kecskemethi.lutheran.hu>

Soli Deo Gloria közhasznú alapítványunk adószáma: 19049498-1-03

Magyarországi Evangélikus Egyház technikai száma: 0035